

TRÊN HÀNH TRÌNH KHÔNG TUỆ

“Này các thầy tỳ kheo, giáo pháp của ta cũng như chiếc đò qua sông. Các ông không nên trụ chấp nơi pháp, chánh pháp còn không trụ chấp, huống chi là phi pháp” – Kinh Kim Cang –

Trên hành trình đi tìm tuệ giác, hành giả quán chiếu tánh không, mong cầu thoát rời ngã chấp, hiển bày thật tướng

Ngón tay chỉ là phương tiện, là diệu dụng để dẫn dắt. Học ở người này – học ở vị kia, học ở nơi này - học ở nơi kia, đâu đâu cũng chỉ là nấc thang để thăng tiến về mặt tri thức, nếu không tự mở mắt, thì khó mà ngộ Phật tri kiến. Phật tánh thì không hai, bởi mê nhận nên hóa thành hoa đóm. Ngồi ở nơi này, ngồi ở nơi kia, cũng chỉ là chiếc bè qua sông, chẳng lẽ cứ mang mãi chiếc bè trên hành trình đi vào không tuệ. Đâu phải chỉ có nơi này được nói Phật pháp, còn nơi kia thì không được. Phật pháp được nêu ra, nhằm mục đích xiển dương chánh

pháp, nếu chánh pháp được trùng tuyên, thì đâu đâu cũng có giá trị siêu việt đích thực

Nếu lấy cái tâm phàm phu, ngã chấp hiện tượng sai biệt, mê nhận kiến giải ảo, chưa thấy hết duyên sinh. Các pháp đều do duyên hợp, không tự thể – không tự tướng, chẳng phải có mà có, chẳng phải không mà không. Các pháp không có tướng nhất định, thì chấp ở nơi này nơi kia để làm gì. Thật tướng tuy có xa lìa các tướng, nhưng bản thể không phải là không, viên thông tất cả, cho nên tự tánh bình đẳng thanh tịnh

Bởi do phiền não mà tạo nên tập khí, âm i thiêu đốt làm cho vọng tưởng bất an, mảnh đất đã khô cằn làm thêm nứt nẻ – rây rức mãi hoài không yên. Vì muốn thâm thấu Phật pháp chân thật, dù là một pháp cũng không nên cố chấp làm nhận. Hiểu rõ bản tánh của vạn pháp, không phải một cũng không phải khác, không tăng – không giảm

Nương theo ngón tay để thấy rõ ánh trăng tuệ giác, hướng tâm đi đến giải thoát hoàn toàn

Phan Văn Huyền Tâm